

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурката, — еднѣждъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. ЦОЕВА.

Съдържание.

Философията и нейната важностъ. — Условиата на
назика. — Господна ово Спиедъ. — Силата на любовта. —
Най-гублвото нѣщо на земята. — Непобѣдимата. — Жен-
ски секретъ. — Какъ бебелна човѣкъ ослабва безъ да му се
повреѣ и здравнето. — Книги и списания. — Обявления.

Философията и нейната важностъ.

Една хубава, зрѣла, петровска круша пад-
на на земята. Защо? Физика отговаря: защото
земята привлича тѣлата съ извѣстна сила, коя-
то е достояние на материята. Сега, каква е та-
зи сила въ сжщностъ, питамъ азъ, защото нѣщо
ясно не разбирамъ съ този отговоръ. Физика нѣ-
мѣ; и, ако би нѣкой се опиталъ да прибави нѣкои
обяснения исключително отъ областта на кос-
мологическитѣ науки, въ такъвъ случай той би
станѣлъ толкова забавителенъ колкото и онзи,
който, като иска да освѣтли една тъмна стая,
отваря единъ тъменъ салонъ. Отъ гдѣто слѣдва,
че въ настоящия случай физика ни дава неудов-

летворителни обяснения, и ето защо ний имаме
тъмно понятие за силата, която е причина на
паданieto на тѣлата; а миѣ ли той граници-
тъ на тѣзи обяснения и се стареа по другъ на-
чинъ да ни обясни сжщността на въпросната
сила, физика вече прѣстава да бѣде такъвъ или
естественоспитателъ: той става философъ. Отъ гдѣ-
то нѣкъ слѣдва, че философията е наука, коя-
то борави съ сжщността на нѣщата. И ако, при
това, тя като психология, изучава извѣстни про-
явления на дѣйствителността, това е, за да мо-
же посредствомъ тѣхъ да пристѣпни по-лесно къмъ
сжщността на душата. Това опрѣдѣление на
философията е въ концертъ и съ онова на Пла-
тона, който се е изразилъ, че тя е наука за
достѣпната за ума, а не за чувствата, дѣйстви-
телностъ, — Или нѣкъ, ако обичате, съ онова
на Аристотеля. Философията се занимава съ пър-
витѣ принципи. При бегълъ погледъ бихме се
измамили да помислимъ, че имаме туѣ три от-
личаващи се едно отъ друго опрѣдѣления на по-

пятнето философия; ала, въ сжщностъ, тѣ сж еднаковозначущи. Да се обяснимъ. Химията ни учи, че едната молекула вода е равнотилна на два атома водородъ и единъ атомъ кислородъ (H_2O). Сега азъ съмъ любопитенъ да знамъ какво е въ сжщностъ водородъ и химията може да отговори само: Водорода е материя безъ цвѣтъ, безъ вкусъ, безъ миризма, която задушва животинтъ и пр. обяснения, които не ме удовлетворяватъ, а азъ логически продължавамъ да питамъ що е пѣкъ материя. Значи азъ искамъ да знамъ сжщността на водорода, или неговия принципъ, или другояче казано, азъ искамъ да схванъ една дѣйствителностъ не съ сензитивнитѣ органи, а съ ума. Ето еднаковозначущитѣ опредѣления.

Казахъ по-горѣ, че философията е наука за сжщността на нѣщата. Отъ гдѣто слѣдва и нейната необходимостъ за всѣки, който желае да има сериозна и основни познания; защото едно отъ двѣтъ, който не учи въ сжщностъ нѣщата, той ги учи повърхностно. А аксима е, че повърхностното образование не е синонимъ на пълно образование, както всѣка частъ не е синонимъ на своето цѣла. Прѣдполагамъ, че се намирате въ операта и прѣдъ Васъ танцуватъ Hirsch, Subra, Maug. Вий никакъ не се съмнѣвате въ достовѣрността на тази гледка, защото тя непосредствено достига до сензитивния Ви органъ — окото; обаче азъ можъ съ пълно право да задамъ въпроса, не е ли възможно да се лажжтъ Вашитѣ очи при тази картина както сж се лажали очитѣ, когато сж взели оставената прѣчка въ водата за вчупена, квадратната кула за обза, кучето за вълкъ, призрѣка за дѣйствителностъ? . . . Въ такъвъ случай е необходимо да повикаме на помощ философията.

Философията е необходима и за доброто въспитание. Като тя обема въ себѣ си Психология, Логика, Моралъ и Метафизика, очевидно .е, че въспитателката може да черпе отъ тия извори драгоцѣни познания за проявленията на душевния миръ, срѣдства за правилно мислене, щастливо разбиране на нашитѣ длъжности и освѣтление върху труднитѣ въпроси, както и по въпроса за нейната емансипация.

Пуменъ.

Янко Поповъ.

Условията на навика.

(прѣводъ).

Усвоенния навикъ има своето начало въ измѣненето. Очевидно е, че колкото повече се повтаря по-

слѣднето, толкова повече навика ще бѣде по траенъ. Ето защо се казва често, че навикътъ крѣе своето начало въ повторенията. При всичко това обаче, това условие не е винаги нужно, защото продължителното дѣйствие е тѣй влиятелно както и повторението; даже то е по влиятелно, ако измѣненето се въспроизвеждаше при далечни интервали. Независимо отъ това, лесно е да се разбере, че продължителността и повторението трѣба да иматъ сжщитѣ резултати, понеже, мѣжду едно дѣйствие или едно продължително състояние, има разлика само въ интервалитѣ, които нарушаватъ продължителността въ врѣмето на това дѣйствие или състояние. Нѣщо повече, не е даже нужно да има често повторение или значително продължение, защото живостта или силата на измѣненето, енергията на усилието могатъ да послужатъ за замѣстници: много навичи се пораждатъ заведнѣжъ и се съхраняватъ прѣзъ цѣлия ни животъ. Вслѣдствие на което, вмѣсто да казваме, че навика произлиза отъ повторението, би било по точно да гледаме на повторението като слѣдствие отъ навика. Чрѣзъ повторението навика може да се прѣобърне на сила, но за туй пѣкъ трѣба да започне той съ самото измѣнение. И дѣйствително, ако послѣдното не остава слѣдъ себѣ си никаква дѣря, никакво расположение, второто измѣнение ще бѣде такова каквото и първото, и хилядитѣ други измѣнения, които ще послѣдватъ второто, ще бѣдѣтъ напусто, защото и тѣ, както първото, ще бѣдѣтъ безъ дѣря, безъ расположение.

Такива сж положителнитѣ условия на навика; но той има и отрицателни. Прѣди всичко, за да може едно измѣнение да образува единъ навикъ, нужно е щото то да не бѣде въ противоположностъ съ естеството на индивидуума. Защото едно дѣйствие или състояние може да има за слѣдствие смъртта на самото сжщество.

Отъ друга страна, важно е щото измѣненето да не прѣмпишава извѣстни граници; безъ което безрѣдницата, която то би царило, би била много голѣма и би повлѣкло слѣдъ себѣ си разрушението на сжщество. Така напримѣръ, едно растение или едно животно, навикнати да сжществуватъ въ горѣщитѣ страни, не закъсняватъ да ослабнатъ и да изчезнатъ при единъ строгъ климатъ; много силна доза арсеникъ отравя; напротивъ, човѣкъ може да навикне на тази отрова до толкова, щото да може единъ день да прѣтърпи значително количество, ако ѣхъ употребява прогресивно, при леки дози. Нѣма съмнѣние, тѣй както е казалъ Монтень, навика има огромна сила, той може да отблъсне много далечъ границитѣ на естеството, да ангажира нашата енергия въ едно почти противно на първобитния смисълъ направление, да ни направи способни за дѣяние, които, при прѣвъ пѣтъ, бихъ ни се сторили за недостижни. Но това става само съ условие, да се дѣйствува постепенно, внимателно, защото, за да надминемъ природата, трѣба, прѣди всичко, да ѣхъ почитаме. Ако, напримѣръ, въ единъ звѣнецъ, въ когото живѣе затворена една птица, вмѣкнемъ друга, която прѣди малко е хвърчила прѣспокойно въ въздуха, тоя не ще закъснѣе да издѣхне, до като пѣкъ другата ще живѣе още дълго врѣме.

Пуменъ.

Янко Поповъ.

Госпожа дьо Стаель.

(продължение отъ брой 16.)

Делфинъ се появи въ 1802 г., и въ същото време консула Бонапартъ, като раздраженъ отъ салона на Г-жа дьо Стаель служащъ за ранде-ву на всички не-благодарни, и отъ самата нея, която бѣше центъръ на това огнище на либерализма и която упорито отказваше на всѣко негово благопожелание, забрани ѝ да живѣе въ Парижъ и ѝ заточи на 40 мили далечъ отъ столицата. Отъ тогава начева за нея едно заточение, което трѣбаше да трае десетъ години и което тя прѣкара, ту въ кулата си въ Конне, ту съ пѣтешествия въ Европа. Това неволно отдалечаване бѣше болезнено наказание за една жена, навикнала да блѣщи въ салонитѣ и за която сладостта отъ разговора и отъ обществото на отлични духове съставляваше истинска нужда. При тази скѣрбъ се прибави друга по-жестока, смъртта на баща ѝ, къмъ когото тя бѣше привязана съ усърдна любовъ, която като чеп растѣше съ тѣченпето на врѣмето. При всичко това, тази смъртъ има за нея щастливо слѣдствие, защото ѝ откри истината въ бѣдѣния животъ и събуди въ нея религиозното чувство, нѣщо за което тя имаше тъмно понятие до туй врѣме; като Шатобриана, и по добръ може би отъ Шатобриана, тя би могла да каже: Плакахъ и повѣрвахъ!

За да се растуши, тя заминѣ за Италия, и вслѣдствие на това прѣбывание въ класическата земя, гдѣто нейната душа обикнѣ хубавото въ изкуството, издаде втория си романъ *Коринъ или Италия*, най-популярното ѝ, нѣма съмнѣние, произведение. И дѣйствително, то е романъ, гдѣто качествата на нейния гений намиратъ най-пълното си изражение. Ето неговия краткъ анализъ. Коринъ, родена, отъ италианка въ Англия, като не е могла да търпи нито лошия климатъ, нито нито урѣденитѣ английски навици, се е прѣселила въ Италия, гдѣто нейния поетически гений е можалъ да цѣвти свободно: тя е станѣла акламираната отъ всички италианци муза. Наскоро, слѣдъ като е била курирована както нѣкога Петраркъ, тя срѣща единъ младъ английски лордъ Освалдъ Нелвилъ и по-мѣжду тѣхъ се свързва една интимностъ, която послѣдния би желалъ да доведе до браченъ съюзъ. Той е вече готовъ, въпреки английскитѣ прѣдразсѣдѣци, да встъпи въ бракъ съ жената, която обича, гения на която адмирира и благодарение на която се е заинтересовалъ отъ хубостта на поезията и на изкуството, когато Коринъ му казва, че още отъ дѣте е била назначена за негова съпруга, само че лордъ Нелвилъ, бащата на Освалда, като уплашенъ отъ много независимия характеръ на младата мома, не е искалъ да се съгласи на прѣдначертания бракъ и че е хвърлилъ той очи върху Люсилъ, Коринава сестра, за да ѝ вземе за съпруга на сина си. Освалдъ, който е религиозно обичалъ баща си, отказва да се жени съ Коринъ, връща се въ Англия, встъпва въ бракъ съ Люсилъ, послѣ се връща въ Италия, гдѣто се срѣща пакъ съ Коринъ. Но той ѝ умира, когато тя е била на умиране: скѣрбта ѝ уморила и тя напуца свѣта отправяйки трогателни прощавания на тия двѣ същества, за щастieto на които се е доброволно пожертвувала.

Даннитѣ на този романъ сѣ доста драматични, за да плѣнятъ сами читателя; но интереса е странно увеличенъ съ картината на Италия, която завзела тукъ значително мѣсто. Коринъ ѝ възхвалява прѣдъ Освалда, и тя го прави съ истинско величие. Всичкитѣ тия рѣчи, произнесени отъ устата на една жена, която била едновременно и живописецъ, и актриса, и пѣвачка, и поетъ като че ли съставляватъ велика панегирака

на тази привилегирована земя на изкуството, на която като чели тя е живуща въплотение. Но ней се отпавихъ отчасти справѣдливѣ забѣлѣжки, за гдѣто Коринъ е много театрална, за гдѣто тя ѝ прѣдставя по-скоро като абстракция отколкото като дѣйствително лице. Обаче истината не е тѣй залпчена, защото подъ тази абстракция ний схващаме чертитѣ на самата авторка. Г-жа дьо Стаель, може би безъ да си даде отчетъ, придала на своята героиня собственитѣ си чувства, а на Освалда — тази дѣщеринска нѣжностъ, тази безпрѣделна почитъ къмъ памятьта на своя баща, съ които тя служеше за трогателенъ примѣръ. Освалдъ е малко блѣденъ, малко заличенъ въ сравнение съ Коринъ: желателно би било да бѣде не тѣй нерѣшителенъ, по-страстенъ; но така искаше да бѣде авторката, защото имаше за цѣль да покаже контраста мѣжду тия два характера, които сѣ олицетворенпето на двѣ различни народности.

(С.мѣва).

Силата на любовта.

Госпожица Луция Делаacroa бѣ наследница на едно имане, което възлизало на нѣколко милиона франка. Освѣтъ това тя била една отъ по хубавитѣ момѣ на града Н., лѣтна крайбрѣжна резиденция на французската аристокрация.

Бѣ настѣпила вече есенъта. Едно малко събраише, носяще характеръ съвсѣмъ фамилиаренъ и състояще отъ единъ прочутъ поетъ, единъ младъ живописецъ, единъ интеллигентенъ рицаръ, лѣкарьтъ ѝ, човѣкъ съ високо научно образование, двама актьори и двѣ жени, прѣкарвали вечерното си врѣме, което бѣ извънредно великолѣпно, въ хубавата вила на богатата сиракния.

Разговорътъ билъ живъ та тѣ не усѣтили, че се мръкнѣло. Студенъ вѣтрецъ принудилъ лѣкаря да съвѣта събѣседникитѣ си да се оттеглѣтъ въ вѣтрѣшността на дома. Никой обаче не го послушалъ. Можетѣ само побързали да донесѣтъ мантилитѣ на госножитѣ и госпожницитѣ. Госпожица Луция облѣкла своята «казабайка» отъ синьо кадифе, която толкова чудесно ѝ прилѣгала и ѝ правѣла извънредно хубава. Живописецътъ, който притежавалъ повече живостъ и фантазия отъ всичкитѣ си другари, обърналъ се къмъ неѣж:

— Кому прочее, казалъ, сте дала правото да Ва обожаватъ? Кой се удостоилъ съ тая дѣйствително неогнѣнна честь?

— Знаете, отговорила тя, че позволявамъ да ме любѣтъ само отъ далечъ.

— Кой ли прочее ще бѣде тоя, който може да Ва обича прѣзъ всичкото далечно разстояние? Или, по-добръ, кой ли е този, комуто по прѣдпочтение отдавате туй право?

— Не прѣдпочитамъ никого, възразила грациозно младата и богата госпожица. При това исповѣдамъ, че отъ нѣколко дена насамъ имамъ единъ обожателъ, за когото захванхъ и азъ да се интересувамъ. Има доста врѣме откакъ той ме прѣслѣдва като сѣнката ми; мислѣж, че и прѣзъ ноцта даже той се навѣрта

изъ околнитѣ улици, защото, щомъ заранѣта си отвори́ж прозореца, погледътъ ми се срѣща съ неговия. Хваналъ се бихъ на бастъ, че и тази минута още той обикаля по тѣзи мѣста.

— Познавате ли го?

— Да! той е единъ младъ, твърдѣ бѣдно облеченъ, съ доста дълга коса, лице блѣдно, повече грозенъ, нежели хубавъ, нъ съ голѣми и сини очи. Името му е Иванъ Демонтенъ.

— А! той е единъ разваленъ човѣкъ който пзѣлъ бащиното си иманне, казалъ живописецътъ; казватъ даже, че сега билъ шпионинъ. . . .

— Не го вѣрвамъ, казалъ рицарътъ. Мисли́ж, че прѣдава музиката.

— Това ми е безразлично, казала домакнията. Мълчеливото и дълбокото му обожаванне ме трогва. Това му чувство, разбира се, не е никакъ укорително.

И, за да прѣкрати разискванието върху тоя въпросъ, тя станжала и дала знака на разотиваннето, като придружила своитѣ гости до външнитѣ врата на градината и се върнжала сама безъ никакъвъ страхъ.

Прѣди да си лѣгне, излѣзла на балкона си и се огледала внимателно, за да види любовника си. . . . И дѣйствително подъ блѣдната лунна свѣтлина тя заблѣжлила сѣнката на единъ човѣкъ отвънъ вратата на градината. Тя никакъ не се съмнѣвала, че той билъ г. Демонтенъ, който ѝ обожавалъ, нъ безъ никаква надѣжда!

Тѣзи мисль произвела такова възшеение въ сърдцето ѝ, щото тя почувствувала дълбоко, че не само се интересувала за тоя човѣкъ, нъ и че го обичала даже! Затова, за да може по-свободно да се прѣдаде на тия приятни мисли влѣзла въ стаята и, като си огасила свѣщъта, лѣгнала на постелката си. . .

Не се минало дълго врѣме, когато единъ слабъ, лекъ, нъ продължителенъ шумъ ѝ откъснжалъ отъ тия мисли и ѝ направилъ да стане отъ постелката.

Нъ прѣди да успѣе ти да направи това, вратата на стаята къмъ балкона силно се отворила и влѣзълъ единъ мжжъ. Той билъ Иванъ Демонтенъ.

— Какво търсите тука въ такъвъ часъ, попитала домовладѣтелката съ единъ строгъ тонъ.

Демонтенъ, вмѣсто да отговори, заключилъ вратата и се спуснжалъ въоръженъ съ страшенъ ножъ къмъ хубавицата;

— Ако се мръднешъ само, казалъ, ще бждешъ убитъ.

— Ето, помислила си домовладѣтелката, единъ любовникъ бързъ въ рѣшенията си, нъ и опасенъ!

Нъ тя останжала просто поразена, когато чула Демонтена да ѝ казва:

Дѣ ти сж паритѣ?

— Прочее, Вий сте крадецъ? запитала младата мома съ отчаянъ гласъ. И като не можила да си въздържи чувствата, които напълняли сърдцето ѝ по случая опроверженнето на надѣждитѣ ѝ, прибавила: О! благодаря ти, Боже, задѣто си ме запазила отъ голѣмо зло да се залюбѣмъ въ такъвъ мжжъ, недостоеенъ за чиста и дѣйствителна любовь.

Подиръ това тутакси станжала, и си извадила всичкитѣ скъпоцѣнни украшения и пари, които се намирали на писалището ѝ въ тѣзи стая, исхвърлила ги прѣдъ краката на злодѣца, и му казала съ едно прѣдълбоко прѣзрѣние!

— Земи ги и махни се скоро отъ тука! Тутакси можала бихъ да та смири́ж съ помощта на тоя револверъ, който винаги ми е нераздѣлний другаръ, нъ не знаи́ж, какво чувство ме принуждава да те съжалявамъ и ми запрѣщава отъ да те убий́ж или поне да те прѣдамъ на правосѣднето. Сега, моли́ж ти се, земи си всичко, което видишъ прѣдъ краката си и тутакси се махни отъ тукъ подъ едно условие: да заминешъ отъ тоя градъ, далечъ гдѣто не ще бжде възможно да се чуе за тебе нищо и гдѣто единъ день ще се покаешъ, може би, за тоя си животъ, и ще искашъ прошка на грѣховетѣ си отъ Оногова, който има само правото да ги разрѣшава! Бѣгай, и колкото е възможно по-скоро; защото подиръ нѣколко минути може да си промѣни́ж рѣшението и Защо стоишъ прочее? Не разбирашъ ли, че вече та прѣзира́мъ отъ все сърдце и се срамувамъ даже, задѣто за единъ моментъ позволихъ да се вмѣкне въ сърдцето ми, чувство, което ме прави да се черви́ж отъ себе си и ме прави да надамъ отъ височината на величнето си! Земи паритѣ и си замани, ти повтарямъ, защото подиръ минута не ще можешъ да го направишъ, а на сила ще та заведѣтъ прѣдъ полицейския агентъ на града ни Нъ какво гледамъ? плачешъ ли? о, това е много смѣшно! наистина съжалявамъ, че не си актьоръ: ти би се отличилъ непрѣмънно въ тѣви карриера! . . .

— О прѣстанѣте, моли́ж Ви се! Да, плачж, защото съмъ единъ мизеренъ човѣкъ единъ авантюристъ, достоенъ да бжде убитъ като куче! Убийте ме, госпожице, убийте ме и вѣрвайте, че ще ми направите една голѣма добрина, не съмъ достоенъ вече да живѣи́ж; нъ, прѣди да ме убийте, имайте търпението да ме послушате! колѣнопрѣкло́нно Ви моли́ж, недѣйте ми отрицатуй послѣдно право на единъ човѣкъ, готовъ за умира́ние.

-- Говорѣте нъ скоро!

— Изядохъ всичкото си бащино имущество и цѣлата ми фамилия за мене страдае. Братъ ми е боленъ за умира́ние въ Испания, гдѣто лѣкаритѣ го съвѣтава́ж да прѣкара зимати си. Имаме нужда отъ пари, нъ никой не ми дава и много право, защото всѣки мисли, че може и тѣхъ да ги взямъ. Затова ми дойде тая прѣстѣпна мисль да Ва ограби́ж. Свършихъ! Сега убийте ме . . . послѣдния ми джжъ ще бжде благословия за Васъ, защото ще се отървѣж отъ тоя лъжовенъ свѣтъ. Тогава и Богъ може да се смили надъ бѣдната ми майка и братъ! . . .

Клѣтний се прѣкъснжалъ отъ плачове. Нъ той само не плачелъ. Хубавата домовладстелка бѣ си покрила лицето а сълзи течели испомежду прѣститѣ ѝ. Картината, която се развивала подъ сладката лунна свѣтлина, била великолѣпна, нъ и трогателна въ сжщо врѣме!

Подиръ единъ мѣсецъ вѣстникътъ «Врѣме» въ колоната си «хроника» пишелъ слѣдующето: «Минжалата недѣля встѣпили въ браченъ съюзъ г. Луция Лакроа съ г. П. Демонтенъ; тѣ се вѣнчали въ единъ малтъкъ Испански градецъ гдѣто се лѣкува братътъ на младоженеца, който и билъ кумътъ имъ. Съ това се съединяватъ два еднакви по благородие французски аристократически домове. Желаетъ имъ дълъгъ и щастливъ животъ».

Най-хубавото нѣщо на земята.

«Изрисувай ми най-хубавото нѣщо на земята, казалъ единъ богатъ на живописецъ; а живописецътъ се върналъ въ кабинета си, замисленъ, какво би можало да бѣде най хубавото нѣщо на земята и гдѣ можалъ би да го намѣри. Така той доста врѣме мислѣлъ, нѣ съ всичко това той повече и повече се отдалечавалъ отъ истината.

На сѣщата вечеръ живописецъ отишълъ на вечерника у одного богатъ чловѣкъ, като си казалъ: «тамъ ще видѣж нѣщо хубаво. И дѣйствително свѣщилницитѣ блѣщѣли, музиката весело свирѣла; нѣ той не видѣлъ нищо, което да е по-хубавото нѣщо на свѣта. Ето най-хубавата Лондонска мома, казалъ му единъ приятель, сѣдящъ при него, а сърдцето на живописецъ затупало на мисльта, че можалъ би да види «най-хубавото нѣщо»; нѣ, когато погледилъ Леди Аонстансъ не забѣлѣжимъ нищо друго, освѣнъ една студенина въ синитѣ ѝ очи и нарочното закривяване на дебелинѣ ѝ червени устни, та си отвѣрилъ погледа уморенъ и излѣженъ въ надѣждитѣ си.

На другия денъ живописецътъ излѣзълъ на поляната, съ цѣлъ и надѣжда да намѣри исканото. Навѣрно ще го намѣрижъ тукъ си помислилъ той, като минавалъ край градината на една вила, гдѣто очитѣ му паднали върху едни наистина хубави рози. «Ето най-хубавото нѣщо на свѣта», казалъ и си прострѣлъ ръката да откъсне нѣкоя отъ тѣхъ; нѣ остри бодили така наранили прѣститѣ му, щото си ги истеглилъ оцапани отъ кръвъ. «Не сѣ никакъ хубави» казалъ сърдито и си замилжалъ нажаленъ.

* *

Така се измилжалъ нѣколко недѣли, прѣзъ които живописецътъ билъ занятъ съ други работи та нѣмалъ вече да се замисли върху хубавото нѣщо, което щѣло да съставлява неговата картина. Платното стояло праздно на масата му; веднѣжъ, като минавалъ прѣдъ него, живописецътъ дошълъ до заключение, че не ще може да намѣри най-хубавото нѣщо на свѣта. Излѣзълъ изъ града по работа; минжалъ прѣзъ много тѣсни улици и дворове; отишълъ още по далечъ въ мѣста, гдѣто не можатъ да проникнатъ слънчевитѣ лъчи, гдѣто атмосферата е горѣща и задушителна, гдѣто всичко е тъмнина и мизерность. А когато си свършилъ работата, побързалъ да се отдалечи съ радостъ, че нѣма да види повече такива сцени отъ бѣдность и злочестина. Нѣ, като минавалъ прѣзъ една по-тиха уличка, усѣ-

тилъ миризмата на лалета, обѣрилъ се да види истинка на тая хубава миризма и видѣлъ прѣдъ единъ малкъ прозорецъ единъ малкъ вазъ, който съдържалъ това благоуханно цвѣтѣ; въ сѣщо врѣме зачулъ и единъ гласъ. Живописецътъ забравилъ уморяването си и се качилъ по тѣсната и полусчупена стълба на кѣщата до най-горний етажъ. Вратата била отворена, та той можалъ да види голотата на студената стая, на която единичката хубава принадлежность била вазчето съ цвѣтята. Нѣ притежателката на гласа била тамъ, наведена надъ единъ купъ дрипи, на които лежалъ увѣхнѣлий образъ на умирающе дѣте. И двѣтѣ били дѣца хубави въпрѣки блѣдността на по-младата и дълбоката мелаанхолия на сестра ѝ. Последната държала рѣцѣтѣ на умирающата си сестра и цѣлувала съ устнитѣ си ония на сестра си, студени вече по приближающата се смъртъ. Тя пакъ починала да говори съ сладостъ: Ахъ! любезна ми сестрице, ти си замилнавашъ за тамъ, гдѣто растѣтъ звѣздитѣ. Ангелитѣ ще те поддържатъ, че нѣма да се уморишъ вече; а Исусъ Христосъ, който те закупилъ, въ своята любовъ къмъ тебе ще те прѣдстави на баща ти. Нѣ, любезна сестрице, азъ та обичамъ толкозъ много много, а и ти ме обичашъ тѣй, щото нѣма никога да ме забравимъ, нѣли тѣй? А блѣднитѣ устни на умирающето дѣте пошпили нѣщо. Живописецътъ угадилъ, че това било псканий отговоръ, защото сестрата му прѣклонила главата на събраната възглавница и заспали заедно спокоенъ сънъ, който за едната щѣше да бѣде вѣченъ!

* *

«Намѣрихъ си най-хубавото на свѣта: то е любовта», казалъ живописецътъ и се отдалечилъ; нѣ наскоро той се притеклъ въ помощъ на малката жива сестра, която плакала за друга, занесена отъ ангелитѣ въ мѣстото на спокойствието, като ѣхъ зелъ съ себе си и ѝ казалъ, че ще ѣхъ задържи въ кѣщата си, за да му бѣде слънчева заря и малка мома. А когато богатанѣтъ видѣлъ картината, въ която живописецътъ бѣ изписалъ двѣтѣ блѣдни дѣца въ пустата стая съ мира на любовта надъ спокойнитѣ имъ лица, дълго врѣме стоялъ прѣдъ неѣхъ и ѣхъ гледалъ съ просълзени очи. И когато, най-послѣ, си отвѣрилъ погледа, казалъ «на таквато е царството небесно».

(Отъ Английски.)

София,
К. К-ви.

Непобѣдимата.

Полскитѣ цвѣта, съ намокренъ венчета, съ сутренната роса, прилпжѣтъ съ очитѣ на оная мома, която е плакала цѣла нощъ. Ароматизиранитѣ и напърскани полски цвѣта, съставляватъ сѣщински щитъ отъ аромати за Кръстна. дѣщерята на утрината, която старецътъ, но благородний и богатъ контъ de Végene, нейнъ годеникъ се опита да я прѣгърни. Вонящия и старчески му дѣхъ, се изгуби въ ароматитѣ на цвѣтята а само странитѣ на момата малко се набръчкаха отъ изсѣхнѣлитѣ устни на стареца.

Тя съ гѣвгавата си снага прѣмилъ прага, като

че отхвърляше вонящето на стареца хващане, когато вѣнците отъ разноцвѣтни цвѣти се развѣяха надъ богатата ѿ коса. Старецътъ я прелѣдваше съ лакомъ погледъ, като галѣше крайщата на мазнитѣ му отъ боя мустаки. «Утрѣ ще бѣде моя! избѣрбори. Чини ми се, че ще бѣде изворотъ на живота ми, въ който ще възроди изчерпаното ми сѣществуване».

Но дѣвойката мечташе и си спомнише стария си годеникъ. До нея минута тя го считаше като баща, но онази цѣлувка съ тлѣститѣ отъ боята мустаки докарваше ужаса, както и вонящия онзи джхъ, който толкова ароматъ на цвѣта не бѣше въ състояние да го распръстни. Тя почисти младото си лице съ листоветѣ на трандафилитѣ, като че искаше да омие бѣлѣзитѣ на старческитѣ устни на годеника ѿ.

Салонътъ бѣше тъменъ, защото прозорцитѣ още бѣхъ затворени. Тя си прѣдстави съ фантазията салона освѣтенъ, въ който да се върши службата за бракосъчитанието ѿ съ всичката си наложителностъ. Тя почна да си мисли слѣдствията на брака и си прѣдстави вонящата миризма на джха му и цѣлувката на оногози, въ обаятиа на когото осаждаше да зарови младостта си.

Тя бѣше спракния пѣдна. Нѣ какво отъ туй? Ще работи и ще живѣе, непорочна и чиста отъ мърсотнитѣ на старческитѣ му устни. Отъ тѣжестъта на тия скърбни мисли, ржцѣтъ ѿ се развѣрзахъ и цвѣтията на градинитѣ и полетата постлѣхъ пода прѣдъ краката ѿ.

Когато тя се събуди отъ мѣтанieto си съ тъменъ погледъ и една набръчканостъ между очитѣ отъ отчаяние, надъ дрѣхитѣ ѿ бѣхъ останали пзлестѣни само нѣкои вѣнчета останали на разрушеното растение, чпсто но несправедливъ край на хубави цвѣти, надъ които исххваше като моминска сълза още една капка роса.

* * *

Болничний голѣмъ часовникъ бѣше десетъ; професора въвѣждаше болнитѣ, които ги испытваше съ апатичностъ и хладнокрѣвие. Помощницитѣ му на около шушукатъ и зематъ бѣлѣжки. Прѣдъ тѣхъ се излагатъ естественитѣ мизерии на болкитѣ. Между помощницитѣ стоп и прѣди малко годеницата на милионерина старецъ. Тя безгласна, слаба, съ лѣкъ погледъ става отъ врѣме на врѣме на нѣкое важно съобщение на професора и налага ржката си надъ нѣкоя рана, парализична, надъ извѣрѣдно, най-сетнѣ, физическо явление. Тя бѣше тънка, почти прозрачна, но силна. Тя имаше толкова само мѣсо въ тѣлото си, колкото ѿ стигахъ да я прѣдставиѣтъ, като живъ символъ на желание. Тамъ мизернитѣ се откривахъ, дрипавитѣ дрѣхи падахъ, ранитѣ подавахъ грозната си форма; позора — наследственото си происхождение, тлѣеннето на бащиното или рѣдовото мѣсо, прѣродени и увѣковѣчени у синове и плѣменници.

Въ нея минута реда бѣше на едно малко дѣте, което се носѣше на майчинитѣ гърди. Помислилъ би нѣкой, че на грѣбнака си носи една вѣчподвижуща жица, която го правѣше постоянно да се движи на-напрѣдъ, назадъ, на дѣсно и лѣво. Челото му, раздѣлено съ двѣ черти, имаше надъ него двѣ испъкнати

очи. Професора размѣни съ помощницитѣ си погледъ за споразумение. Тя сама е, на която съпругътъ . . . Едно изразително а! а! се чу да обикаля амбулаторията, а Кръстина стаи и погледна втрѣнчено окаянната майка. Това бѣше хилядний случай, гдѣто бѣ сръщнала въ мѣдицинскитѣ лекции, които ги слушаше, а малкото, бѣше хилядната жертва на бащинно скодство.

Кръстина помисли за гдѣто и тя щѣше да бѣде една отъ ония майки, които носѣтъ въ утробата си нѣкое глупаво сѣщество, ако не бѣше избѣгнала нея вечеръ на бракосъчитанието имъ, отвратителнитѣ прѣгръщания на стария ѿ съпругъ. Сега поне спокойна отъ подобни биения на съвѣстѣта, и чиста отъ подобни рани, учеше се, прѣдадена въ сѣщинската религия на науката. Тя се наслаждаваше съ щастieto на свободата и уединението, чрѣзъ които спасяваше крѣвѣта си отъ мпзми; чедото си, което щѣше да се роди, слабо, охтичево, съ старчески очи, разказвающе само болки, по-стари и отъ сѣществуваието му, съ бѣлѣзано чело отъ прѣждеврѣмении набръчканости, които като пероглифически букви ще бѣлѣжатъ прѣстѣпленията.

* *

Една вечеръ тя се подпираше на прѣзореца съ скромната си вечеря, която бѣше опекала съ спирта на ламбата ѿ. Голѣмитѣ лжчи на залязващото слънце се отрѣжавахъ на високитѣ свѣтли стени на здаиията. Ненадѣйно вратата ѿ се похлопа. Кръстина отвори. Но тя отстѣпи уплашена. Прѣдъ нея стоѣше съпругътъ ѿ, който, най-сетнѣ, я намираше. Той се поклони.

— Влѣзте, му каза тя. Но той стоѣше правъ, като окамененъ прѣдъ такава бѣдностъ. Защо не сѣдате, прибави тя, нѣма нищо, ако има само единъ столъ, азъ нѣма да сѣдамъ, освѣтъ това, каквото има да кажемъ ще бѣдѣтъ много жѣси. Какво желаете?

— Азъ съмъ Вашия събругъ и дойдохъ да Ви завѣдѣ въ дома ми. Знаете ли че закона ми дава всичкитѣ права?

— Упражнявайте, прочее, законитѣ си права, каза тя. И, като отвори едно малко чекмедже, извади единъ малкъ револверъ. Ще се убиѣж, каза.

Защо? попита стареца уплашенъ.

Защото, ако ставахъ майка, чедото ми щѣше да бѣде окално толкова, колкото ми се виждашъ ти и като челоуѣкъ и като съпругъ.

Значи, не ма позволявате да Ви обичамъ.

Не сте вече достоенъ за любовь, прибави тя.

Помислѣте си, че отказвате отъ щастие, благоденство, богатство, почтенъ и спокоенъ животъ. Итътъ Ви ще е плѣнъ отъ трѣне. И, като излизаше, прибави за послѣденъ пѣтъ: кажете ми само една дума и . . .

Но тя, никога каза, макаръ животътъ да ми е мѣчение гладъ, лишения, но стига да е съ добри, здрави и силни дѣца

(Изъ Jules Bois)

Женски секретъ

(край).

— Нищо. Послѣ като прѣгледа съпруга си строго прибави: Не знаѣхъ, че това санджче има двойно дѣно и секретъ. Отвори ми го, прочее, ако познавашъ секретъ.

Веселина тихо отговори съ нѣкакъ измѣненъ гласъ;

— Не знамъ.

Г-нъ Делару разгнѣвенъ вече отъ докладитѣ на

сестра си, разгнѣви се още повече и грубо извика:

Лъжешъ, отвори го, изисквамъ го . . .

Веселина остана въкаменена и:

Ахъ! отговори, не бѣхъ излъгана; това отсѣствие на довѣрие не произлиза отъ тебе. Една дума бѣше достатъчна, за да ти го внуши. Сестра ти не е доволна отъ злощастнето, което прѣнесе въ дома ни, нѣ желае още да засѣе безредието, несъгласието и омразата.

— Не укорявай сестра ми.

— Какъ! само тя ма видѣ да отварямъ този секретъ.

— Исповѣдвашъ ли го прочее?

— Исповѣдвамъ го.

— Тогава какво той съдържа?

— Единъ секретъ, който ще ти го кажа, ако настоявашъ и изисквашъ. Хинрихе, нѣ това ще бѣде крайтъ на щастнето ни.

— Много добръ го разбирашъ, каза г. Делабу разяренъ.

— Ти обаче много криво ме разбирашъ; ако нѣкой ми казваше, че ме лъжешъ, щѣхъ да го опровергѣя убѣдително, какъвто и да е билъ този, та ето защо, ако настоявашъ въ съмнѣнието си, не ще можъ вече да бѣдъ щастлива.

Г-нъ Делабу за една минута се двоуми, нѣ тозъ часъ като помисли, че това упорство на съпругата му може да е искусство за излъгване, каза:

Отвори го.

Тя послуша. Отвори санджето, извади единъ пликъ, който и прѣдаде на съпруга си.

Г-нъ Делабу отъ начало помисли да не го отвори, нѣ въ борбата, която възбуди въ него между сестра му и съпруга му, прѣодоли първата.

Веселина поблѣднѣла извика:

— Отвори го прочее!

Пликътъ, който се отвори, съдържахъ русситѣ косми на умрѣлото имъ дѣте.

— Ти бѣше ми забранилъ, каза Веселина, да го помнѣжъ, нѣ азъ не можихъ да го забравя.

И, като си подаваше ржката къмъ съпруга си, който бѣше замаянъ въ излъгването си,

— Върни ми назадъ свещеннитѣ мощи, имамъ нужда отъ сила.

На другия день Мария напущаше братовата си къща, съ условие да не се възвърне вече никога въ неѣжъ. Нѣ дълѣ се повърнѣ прѣдшното щастие? Веселина упрости ли? Забрави ли?

Тя вече знаѣше, какъ да крие тайнитѣ на сърцето си и това бѣше наказание за съпруга ѣ.

Отъ френски

Е. Н. В.

Парижъ 5 Ноемврий 189 г.

Какъ дебелия човѣкъ ослабва безъ да му се повреди здравieto.

Нищо нѣма по отвратително отъ да види човѣкъ дебели жени, на които тѣлеснитѣ черти се изгубватъ отъ слоеве на тлѣстини; на които лицето се обезобразява; очитѣ ставатъ по малки и всѣко изражение, всѣка тѣнкость, всѣка правилность на чертитѣ — се изгубва.

Всѣкий желае да загуби дебелината, безъ да повреди тѣлесното си здравие. За тая цѣль сѣ необходими диета на храната и гимнастика. Всѣки дебели човѣкъ е длъженъ два часа поне на день да ходи на слънце и се упражнява.

Ведѣжъ сутринъ да не яде а другъ пѣтъ вечеръ. Длъженъ е да се облича съ топло облѣкло едно върху друго. Потѣтъ намалява дебелината. Трѣбва да работи, както тѣлесно така и умствено, защото сѣдящъ животъ и умствени застой увеличаватъ дебелината. Хидротерапевтиката, растриванieto по кожата, плаванieto, морскитѣ бани намаляватъ дебелината и тѣ сѣ много полезни за здравieto на ония, които не можѣтъ да направѣтъ други упражнения. Въ Германия има градове хидротерапевтически, въ заведенiята на които дебелитъ се подлагатъ на биеие съ дървени прѣчки. Дебелия нека вземѣ прѣди яденieto една малка лъжница серестонатриева соль. Хлѣбътъ, който трѣбва да яде дебелия човѣкъ, не трѣбва да е повече отъ 100 гр. на день и да е добръ опеченъ и сухъ. Когато яде да не пие никаква вода. Хладкъ чай безъ захаръ е много полезенъ и дебелитъ можѣтъ да го употрѣбѣтъ по възможность повече. Прѣзъ деня можѣтъ да пийѣтъ вода размѣсена съ малко вино. Многото видове на естнietата увеличаватъ дебелината Зеленчуци като спаржи, спанакъ, домати, и плодове като портокалѣ, ягоди, ябълки и френско грозде намаляватъ дебелината.

Мария Моренъ

(лѣкарка).

Книги и списания, получавани въ дирекцията ни.

Нова иллюстрированный вѣстникъ современной жизни, политики, литературы, науки, искусства и прикладныхъ знаний № 18, 19.

Нова мозайка, журналъ прикладныхъ знаний смѣсь № 18, 19.

Литературные семейные вечера, для семейного чтения. *Le Foyer Domestique*, journal pour la Famille, paraissant tous les samedis № 41, 42, 43.

Le Temps, journal paraissant le 1-er et le 15 de chaque mois № 19.

Учителски вѣстникъ, независимъ учителски листъ бр. 22, 23 и 24.

Изложение за състоянието на Шуменското окръжие прѣзъ 1897/8 год.

Проливъ, иллюстрировано списание за дѣца книжка I.

Ораго, органъ на бълг. земеделско дружество бр. 19.

Юридически прѣледъ кн. XV. год. VI. Пловдивъ.

Медицински сборникъ, списание на българскитѣ лѣкари брой 10.

Молба.

Молимъ ония отъ г. г. абонатитѣ ни които не сѣ се издѣлжили още, да побързатъ и внесѣтъ дълга си направо въ дирекцията ни или на пѣтующия ни агентъ г. Юр. Маровъ, ако се намира въ града имъ, а да не чакатъ да испратимъ распискитѣ имъ чрѣзъ Т. П. Станции.

Търсимъ още единъ агентъ.

Желающитѣ да заематъ горната длъжностъ, нека се отнесѣтъ до дирекцията на «Ж. Свѣтъ», като при това увѣдомѣтъ както условията съ които приематъ да бждатъ агенти, така и запаянето си; съ което се е занимавали или се занимаватъ сега. Ако по настоящемъ сж агенти на нѣкое вѣстникъ или списание, трѣба да съобщѣтъ на кое именно списание или вѣстникъ сж такива.

Обявление.

Свършивши факултета по Литературата дава частни уроци по Литература, Французки и Английски езици, които владѣе още отъ дѣтнство. Три мѣсеци сж достатъчни, слѣдъ постоянна практика, за удовлетворителното изучаване на тия езици.

Адресъ: Марийка Попова, Шуменъ, Каджева часть.

МОЛЪ, ПРОЧЕТЕТЕ! НОВИ ПОЛЕЗНИ КНИГИ:

1) *За бракътъ и безбрачието.* Отъ проф. А. Ф. Гусевъ. Въ защита на Християнския бракъ и противъ «Крейцеровата Соната» и «Послѣсловнието» къмъ нея. Отъ Ер. Л. П. Толстой. 10 печатни коли за 1.50 л.

2) *Християнското учение за любовието на човѣчеството въ сравнение съ крайноститѣ на социалистическитѣ учения.* Отъ протоерея А. М. Ивановъ-Платоновъ (професоръ) 7 печатни коли за 1 левъ.

3) *Късички историйки на славянскитѣ събития отъ рождението на Дѣва Марія до Кръщението на Исуса Христа,* съ 8 цвѣтни лакирани картинки. За 60 стот.

4) *Страданията, смъртта и възкресението на Исуса Христа,* съ 14 сжщо такива картинки. За 1 л.

Първитѣ двѣ сж прѣкрасенъ подарѣкъ за младежи и отъ двата пола, а послѣднитѣ за дѣца-ученици. Продаватъ се у *Ив. Ст. Визиревъ въ гр. Свищовъ.*

Пощен. разноска неговъ, за по голѣми порѣчки — износна отстъпка.

ЗЛАТЕНЪ МЕДАЛЪ отъ Гаригсото изложение 1897 г.

ПРѢДИ ПОСЛѢ

ПОСТОЯННО МЛАДИ!

Водата Rider прѣмъхва въ 48 часа малкитѣ набръчканости край очитѣ, както и онѣ на бузитѣ и брадата, които угрожаватъ женитѣ въ 40 год. ти дава вѣчна младостъ. Пратѣте 3.50 до М. Clauda, direct, rue St. Pantaléon 3, Toulouse. (France) Малки стъкленици за опитъ 0.90 лв.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	« 5.50
I за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	« 4.—
на списанието съ притурката . . .	« 7.—
III за странство — на списанието . . .	« 5.—
— на списанието съ притурката . . .	« 9.—

Отговорникъ А. Петровъ

НАМИРА СЕ ПОДЪ ПЕЧАТЪ

и

СКОРО ЩЕ БЪДЕ ГОТОВА КНИГАТА:

РЪКОВОДСТВО

по

ШИЕНИЕ и КЪРПЕНИЕ,

за въ употребленне на Професионални и стопански училища, на ученички отъ сръдни учебни заведения и на всички, желающи да изучѣтъ Шиението и Кърпението безъ учитель,

отъ

Г-ца Елена Манова.

ИЗВЪНРЕДЕНЪ СЛУЧАЙ.

Въ дирекцията ни сж останали около 200 екземпляра отъ всѣко годишно течение на «ЖЕНСКИЙ СВѢТЪ» и «ДОМАКНИЯ». Дирекцията ни въ желание да улесни въ купуването имъ и онѣ отъ читащата публика, които не до тамъ располагатъ материялно, опрѣдѣли имъ слѣдующитѣ цѣни:

1 кое да е год. течение на «Ж. Свѣтъ» съ «Домакния» вмѣсто 7 л. само 3.50.

5 год. течення на «Ж. Свѣтъ» съ «Домакния» вмѣсто 35 л. 15 л.

1 кое да е год. течение на «Ж. Свѣтъ» или «Домакния» вмѣсто 4 л. 2 л.

5 год. течення на «Ж. Свѣтъ» или «Домакния» вмѣсто 20 л. 8 л.

Сжщо въ дирекцията ни се намиратъ за проданъ:

1-во) Нѣколко екземпляра отъ прочутата книга на Фенелона «Въспитанието на момитѣ» цѣна 60 стотин. вмѣсто 1.50 л.

2-ро) Още нѣколко екземпляра отъ «Алманаха на «Ж. Свѣтъ», книга съдържаща много статии, написани върху жената и женския въпросъ, разкази, много съвѣти полезни за всѣка домакния, майка и въобще жена. Страница 187; цѣна 50 ст. вмѣсто 2 лева.

Поканваме, прочее, всичкитѣ ученолюбви Г-жи, Г-ци и Г-да да не пропуснатъ този извънреденъ случай, а да побързатъ да си обогатѣтъ библиотекитѣ си съ тие толове, въ които се намира всичко, що се касае до женската дѣятелностъ въ дома като домакния и вънъ отъ него. «Женския Свѣтъ» е единичното по този видъ съчинение у насъ и неможете да направите по-добъръ подарѣкъ на нѣкоя Г-жа или Г-ца отъ да ѝ подарите «Ж. Свѣтъ», който е женското огледало.

Пощенски разноска наши.

Който купи повече отъ 10 екземпляра прави му се отстъпка 10 %

Порѣчки, непридружени съ парп, не се изпълняватъ.

Всичко, що се отнася до списанието или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Платени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и господа, приематъ се.

Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон.

Печатница Л. Нитче — Варна